

»Tak si? In sedaj si skušal preslepiti svoje stariše? Sam si podpisal očetovo ime, da bi nihče ne vedel, kaj počneš v šoli? — Pojdi sem! Poklekni! Kadar pride oče, bodeta ž njim govorila!«

In mati je odšla.

Franek je pokleknil in bridko zaihtel. Še nikdar niso govorili mati ž njim tako. Kako žalostno so rekli: Tak si? Kar streslo ga je.

Tako mu je bilo hudo v srcu, da je razžalil svojo dobro mater, oh, tako hudo! In bridko se je kesal, bridko — —

In sklenil je, da ne bo nikoli več kaj tacega — —

* * *

Kaj je bilo potem, ko so prišli oče, ne bom pravil. Povem le, da mu odslej ni niti v misel prišel noben tak greh in da je bil v šoli vedno miren. Z Jožkom se je sprijaznil. Če ga pa kdo opomni onega podpisa, zardi prav do ušes in, če le more, se kam skrije.

Jutro.

Zora spava za gorami,
Glasne ptičke jo budé:
»Daj predrami se, predrami
In obsveti nam polje!

Cvetke so poslale po te
Daleč s temnih nas poljan,
Čakajo tako željno te,
Da privedeš beli dan.

V nočni temi že si liste
Nežne razklenile so,
Z biseri jih rôse čiste
Lepo okrasile so.«

Odpre zora lahna vrata,
Svetli žarki venkaj vró,
Lije se svetloba zlata
Čez nebo in čez zemljo.

»Dobro jutro, cvetke moje!«
Zore se pozdrav glasi,
»Dobro jutro, dobro jutro!«
Njej zveni od vseh stranij.

Smiljan Smiljanič.

